

bage; hvorpaa han selv og de andre Brødre var-
samt satte Kisten ned i den aabnede Brædde-
kasse, som den næsten ganske udfyldte. Efter at
der var stoppet til med Halm rundt om den, blev
Laaget sat paa og fastgjort med Skruer.

Saaledes som den umalede og uhøvlede Kasse
nu stod der paa Stenbroen med sit dyrebare Ind-
hold, skilte den sig ikke paa nogen iøjnefaldende
Maade ud fra alt det meget andet Dampskibs-
gods, der var stillet hen paa den regnvaade
Brygge. Navnlig efter at Rustvognen var kørt bort,
skulde Ingen let falde paa, at disse Brædder med
det paamalede Fragtmærke indesluttede et Men-
neske, en Moder, en udslukt Verden, hvis Liv til-
med havde været rigere og dybere bevæget end
de flestes. Og nu lagde Arbejderne en Jernkætting
omkring Kassen, ganske som de havde gjort ved
Melsækkene og Petroleumstønderne, og ved et
Tegn til Maskinisten paa Dampspillet hævedes
den op fra Jorden. Lige over Lastelugen holdtes
den nogle Øjeblikke svævende i Luften, indtil
der lød et nyt Varskoraab. Under Kættingraslen
og Prusten af Dampkraft sænkedes den gamle
jyske Præstekone ned mellem Ølkasserne, Bræn-
vinsankrene og Sukkerfustagerne.

Inde bag Kafeens Rude var Pers Ansigt bleven
mere og mere farveløst. Opvarteren, der hele Ti-
den havde holdt Øje med ham, fordi han var saa
stille og havde ladet sit Øl staa urørt, sprang i
dette Øjeblik ganske forskrækket hen til ham og
spurgte:

„Er Herren syg?“

Per saae paa ham med et forstyrret Blik: Han
havde glemt, hvor han var; og pludselig følte
han Gulvet løfte sig med ham og Væggene falde
ind i Stuen.